

Juni 1849, hvor Meget der ogsaa i denne Grundlov var at paastjonne og værd at holde paa, i visse Henseender kunde trænge til Modification, og saa vilde det være meget urigtigt, naar man stod, som man stod, at sige: Vi overdrage al Magt til den Repræsentation, ved hvilken vi stjonne, at der er visse Mangler at afhjælpe, og saa henvende vi os til denne Repræsentation, for at den skal afhjælpe disse Mangler. I hvilken Stilling man da vilde være kommen, viser til en vis Grad — ikke tilfulde — den foreliggende Sags Stilling i dette Thing.

Den Bemærkning, som den høitærede Conseilspræsident udtalte, og med Hensyn til hvilken jeg anthede, at jeg ganske sluttede mig til den, fremkom ligeoverfor en stærk Anke af en æret Rigsdagsmand, der sidder noget tilhøire (Rasmussen), en Anke, som udtalte det ene af de to Punkter, som foruden Sagens reelle Indhold ere stillede til at vække Modstand imod den her i Thinget, idet de navnlig virke paa Følelsen. Det ærede Medlem betonedede stærkt: „Altsaa foreligger her et Forslag eller en Forskrift af en anden uvedkommende Forsamling, som vi uden Videre skulle vedtage, ellers er Sagen tabt.“ Jeg skal ikke opholde mig ved Udtrykket „uvedkommende Forsamling.“ Jeg skal blot holde mig til, at der foreligger Noget, der er vedtaget af en anden Forsamling, og som vi, idet vi nu bagefter forhandle Sagen, saafremt vi ville have et Resultat, efter Ministeriets Erklæring maae vedtage i det Hele uforandret, eller ogsaa kunne forkaste, hvorved vi da hindre et Resultat. Dette har Noget ved sig, som ved første Blik støder, men det er paa den ene Side aldeles nødvendigt, at saaledes maa det gaae, og dernæst er det, der foreligger, ingenlunde et Udtryk af en anden Forsamlings overlegne Vilde, som den uden Hensyn paatvinger denne Forsamling. Naar der er to Repræsentationer, som skulle blive enige om en Forsatning, hvori begge de Grundlove, hvorpaa de forskjellige Repræsentationer staae, skulle gaae op, og naar der ikke er nogen constitutionel Form, under hvilken disse to Repræsentationer kunne træde sammen, enten heelt eller gjennem Fællesudvalg, saa er der ingen anden Udvei end,

at det, der først er vedtaget af den ene Forsamling, vedtages uforandret af den anden. Man kan gjøre flere Stadier; man kan sige, at den først skal for Rigsdagen og saa for Rigsraadet, at den saa kan forandres af Rigsdagen og saa af Rigsraadet, saa atter af Rigsdagen og saa atter af Rigsraadet osv.; man kan fortsætte saalænge, man vil, men tilsidst maa dog den ene Forsamling sige Ja til, hvad den anden har vedtaget; og man kan ikke sige, at ved denne fortsatte Gnidning ville begge Forsamlinger være komne saa umaadelig nær hinanden, at der saa at sige foreligger et fælles Udtryk for deres Anskuelse; thi Gnidningen kan vel udjævne Forskjellighederne, men den kan ogsaa oppække Videnstaben og saaledes fjerne Forsamlingerne fra hinanden. Der er altsaa intet Andet at gjøre, end at den ene Forsamling maa vedtage, hvad den anden først har vedtaget. Men er der nogen Klogskab hos Forsamlingerne, da vil den Forsamling, der forhandler først, tage Hensyn til den anden, og det er det, som den høitærede Conseilspræsident med fuldkommen historisk Ret har udtalt, at der er gjort. Der er under Rigsraadets Behandling af denne Sag taget det allerførste Hensyn til Rigsdagen, og dette Hensyn til, hvad der rimeligviis kunde ventes vedtaget i Rigsdagen, har været afgjørende ved, hvad der kom istand, ellers vilde dette Forslag albrig være gaaet igjennem i Rigsraadets Landsting; det er fra en stor Deel Mænd, som sidde i begge Repræsentationer — og navnlig i det andet Thing — udtalt, at det og det maatte være Velingelsen for, at man kunde haabe, at Sagen kunde føres igjennem, og det er — ligeledes væsentligt af Mænd, der høre til begge Repræsentationer — blevet udtalt, at det foreliggende Forslag kunde de give deres Stemme, fordi det kunde haabes gennemført i Rigsdagen. Paa den Maade er Sagen kommen istand, og paa den Maade maa den betragtes, og saa bortfalder alt det Stødende, som der for Følelsen kan være i, at man her skal vedtage Noget, der gives os fra en anden Forsamling. Constitutionelt er der altsaa ingen Form, hvorunder en fælles Forhandling har kunnet finde Sted, men det er saa heldigt, at den ene Deel af begge Repræsentationer er i høi Grad, eller